

Julgest tahhan tunniestada, Reinowadder on üks waras, röwel ja mörtsukas, kes — kuidas töid kosto lõggund issandad sün teadwad — ei mingisuguse üllekohto tö jures ei lähhe kohkuma. Üsna lui walmis wöllaroog röwb ja marrastab ta luggupiddamata, mis ial ette juhtub. Kellegilie ei näita ta armastust eggat austust! Ühhe rasivase suutäie pärast uñustab ta ni hästi isse ennese kui luuninga ja föige sure issandade au ärra ja ranneb riigi seadused üsna naeruks. Ja, jah! ma rägin iöt. Läks endale kulusada, mis tanso ta eile jähessele, meie wagga mehhese teggi. Siin aus mees isse seisab, kes ei sõna eggat täga kellegilie wigga ei olle teinud. Ei ükski mu ellaw loom, kui Juimala sunnitav Reinowadder olleks ussaldanud kestel rahho aéal ni julgest luuninga kässö vasto elida; aga kuulge mis rebbane teggi. Tema moondas enast forraga waggaks mehheks, lubbas jähessele kena loovisid öppetada ja aega möda kõstriks tehha; siis istus küüfile mahha ja töutas walleliko teelega jänessele jutlustamist öppetada. Jänes kulas kui lambatalleke, körwad kontus, kelmi jutlust; seal kargas Reinowadder ällitselt maast üllesse, wöttis jänesse küüfile ja sassis ning purrestas laitmata mehhike irmsal kombel, et ello otso fätte fippus. Ünne kohhal tullin lõggemata lusides sedda teed, kuulsin mehhhe lühhikese pilli ja pannin imets, et kissa tööstes forraga otsa löppes. Liggemale astudes näggin leña lugu; Reinowadder oli parrajast

tö fallal, piddas ammasteiga jäneosje traest kinni ja rapputas mehhikest et abbe värrises ja ing rindo finni jäi. Pööleks ma warmalt appi joudnud, siis olleks ta meie rahhopiddaja, sõariüstata mehhhe körri mahha murdnud ja toessu wälja wötnud. Seal seisab wagga jännes! Teie wörite ta wärskid awo nähha mis Reinowadder eile krimustanud. Aus kuniingas! kui teie seisugust mörtsuka tööd sallite, sõnia lausumata sähherdu siurja komeid kannataate, ja kui teie, sured issandad ühheskoos, sellega leppite, et se sünane warras ja röwel awwalikult luuningrigi rahho rikkub ja seadust teotab: siis sate teie tödeste, aus luuningas, ja sawad teie lapsed ning järreltuslejad veel laugel tulleva pärwil töigest rahu vast, kes õigust ning õiguse mõistmist armastawad waljo laitust kuulda. — „Ja, jah, se on selge töösi, et Reinowadder ial hääd ei tee,” ütles hunt. „Temä üllekohtuse surm olleks igalühhe rahho ning wailse ello armastajale üls töösine elduse singitus. Peaks temale ka täna jälle andeks antamo, siis same meie näggema, et veel mõnda meest temä läbbi simpo langeb, kes tännini sedda uine näos ei olle möttelnud.”

Rebbase lellepoeg määr, kes seie sadil luggawas möttes seiönud, töötis nüüd juttu ja räkis julge, ladsusa sõhnaga Reinowadderile wabbanduseks, ehk ta lülisse lelle nurjatumad kombed selgest tundis. „Läne lamba-issand!” ütles ta wilsto silmi hundi peale wadates: „tulleetage meeles mis waña sõna ütseb: Waen-